

En saadan Ret burde derhos kun være tillagt den Forurettede. I modsat Fald vil der aabnes Mulighed for, at en begrænset Kreds af Kværlanter til Stadighed skulde kunne genere Borgerne ved at anlægge urimelige Straffesager. I denne Forbindelse maa det dog bemærkes, at der mulig kunde være Anledning til at udvide Omraadet af Forurettede, saaledes at man i en Række Sager som saadanne ansaa f. Eks. Handelsorganisationer, Foreninger m. v., der særlig repræsenterer de Interesser, som vedkommende Straffebud skal værne.

Retten til Privatanklage maatte endvidere være begrænset saa langt, som det nugældende Opportunitetsprincip gælder. Der opstaar her en særlig Vanskelighed. Adgangen til Privatanklage lader sig kun daarligt forene med de vægtige Samfundshensyn, der har ført til Indførelsen af Opportunitetsprincippet, men saaledes som dette Princip praktiseres i dansk Strafferetspleje, kan man paa den anden Side næppe tænke sig Muligheden af at forlade det til Fordel for et saa problematisk Gode som der her er Tale om. Professor Hurwitz fremhæver da ogsaa i sin Udgave af „Den danske Strafferetspleje“, 2. Hæfte 1938, pag. 367, at Privatanklagen kan forenes med Opportunitetsprincippet, saaledes at dette sidste skulde fortrænge den private Paataaleret i de Tilfælde, hvor Tiltalefrafaldet har særlig Lovhjemmel, saaledes navnlig hvor Tiltalefrafaldet er begrundet i Hensynet til Sigtedes unge Alder. Herved er formentlig tænkt paa de Tiltalefrafald, der er hjemlede i Straffelovens § 30 og Forsorgslovens § 150. Disse, og de i Lov Nr. 171 af 16. Maj 1934 om Foranstaltninger vedrørende Aandssvage hjemlede Tiltalefrafald, burde efter min Formening i alt Fald undtages fra Reglerne om Privatanklage. Yderligere maa jeg imidlertid mene, at de Grunde, der har ført til ogsaa i videre Omfang at anerkende Opportunitetsprincippet, nødvendiggor, at ogsaa de i Rpl. § 723, Stk. 2 og 3, jfr. Stk. 4, omhandlede Tilfælde af Tiltalefrafald, det vil sige Tiltalefrafald mod Bøde, straffri Vandel eller paa andre Vilkaar, undtages fra Reglerne om Privatanklage.

For saa vidt angaar Spørgsmaalet om det nærmere Indhold af en privat Anklageret, kunde der tænkes en Ordning, hvorefter den berettigede skulde kunne kræve, at den offentlige Anklagemyndighed traadte i Virksomhed paa ny. Da dette dog vilde føre til uantagelige Resultater, maatte Anklageretten indskrænkes til en Adgang for den paagældende til selv at anlægge en Straffesag saaledes, at han ogsaa selv maatte bære Udgifterne og Risikoen ved et saadant Skridt. Under Hensyn til Nødvendigheden af at værne Borgerne mod uberettiget Rejsning af private Straffesager maatte der endvidere i Lighed med, hvad der gælder i andre Lande, hvor der findes Regler om Privatanklage, indføres en vid Adgang for Tiltalte til i saadanne Tilfælde og i Forbindelse med Sagen at faa tilkendt Erstatning hos den anklagende, og da et saadant Erstatningskrav ofte vil være uden Betydning, fordi den paagældende vil vise sig ude af Stand til at udrede Erstatning, er der efter mit Skøn Anledning til endog at overveje Indførelse af en Regel om, at den anklagende, ligesom ved Foretagelsen af Arrest i Henhold til Retsplejelovens Kapitel 56, ved Sagens Anlæg skal stille en af Retten fastsat Sikkerhed.

Fremdeles rejser der sig Spørgsmaal om, efter hvilke Regler den private Forfølgning skal ske. De Sager, der ifølge de nugældende Regler er Genstand for privat Paataale, behandles efter den borgerlige Retsplejes Regler, jfr. Rpl. § 725, Stk. 1, hvilket i nogen Grad maa betegnes som uheldigt, idet denne Retsplejes Principper kun daarligt harmonerer med Strafferetsplejens, jfr. ogsaa herved Professor Hurwitz' „Den danske Strafferetspleje“, 2. Hæfte 1938, pag. 353—54 og Note 33. Strafferetsplejens Regler maatte derfor principielt gælde ogsaa i Tilfælde af Privatanklage, og Reglerne om Behandlingen af de udelukkende privat paatalte Sager maatte omarbejdes i Overensstemmelse hermed.

Endelig vil der opstaa en lang Række andre Tvivlsspørgsmaal, hvoraf jeg eksempelvis skal nævne Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang Efterforskningskridt eller Forundersøgelse i særlige Tilfælde skal kunne finde Sted og herunder Spørgsmaalet om, hvorvidt Anholdelse og Fængsling undtagelsesvis bør kunne ske, Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang Retten skal have Oplysningspligt, saaledes at det forkastede Inkvisitionsprincip paa ny indføres, Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang Retten skal være berettiget til straks at afvise en fremsat Begæring om Privatanklage, og Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang Anklagemyndigheden skal have Adgang og Pligt til at gribe ind i Sagen.